

Magyar Péter saját közéleti sírját ássa

2024 szeptember 01. Flag

Szöveg méret

Mentés

-
-
-

• [0](#)

1

Átlag: 1 (1 szavazat)

Mérték

Minden propaganda és kézivezérelt, hovatovább hazugság, ami nem a messiás saját univerzumának tégláit építgeti.

Azt mondják, az igaz szerelem tulajdonképpen azt az ideális állapotot jelenti, amikor két embernek az egyetemes igazságról és a világról általánosságban alkotott képe közös metszetet alkot. Bár banálisnak tűnik ez a gondolat, mégis, ha jobban belegondolunk, valóban ez a szerelem. Hiszen mindannyian külön világban élünk, saját szabályokkal, kiforrott, vagy éppen még alakítható személyiséggel, ítéletekkel másokról, egyéni véleményekkel és látásmóddal: ehhez pedig maradéktalanul kapcsolódni valóban egy olyan ember képes, akivel többé-kevésbé ugyanazt gondoljuk a világról. Azt pedig, hogy kinek adunk igazat, az érzelmeink mentén képesek vagyunk akár pozitív, akár negatív irányba hajlítani, attól függetlenül, hogy a makacs tények mit mutatnak.

De ilyen a szerelem, vákuumot képez körülöttünk, és amíg tart, a közös igazság megfellebbezhetetlen.

Az események láncolatát kissé távolabbról szemlélve úgy tűnik, mintha Magyar Péter és követőtábor között is kialakult volna egyfajta vákuum, ami téren és időn kívül létezik a feddhetetlen és az örök, egyetemes igazságot zsigerileg magában hordozó Tisza-vezér felé. A bántalmazó kapcsolatából nagy lendülettel a politikai életbe fejest ugró Magyar pedig éppen úgy manipulálja és használja a benne bízót, ahogyan egy klasszikus, függően és aránytalan érzelmeken és elvárásokon alapuló agresszív kapcsolatban. A saját univerzumában minden tiszta, átlátható, úgy jó, ahogy van, igazságos és odavaló. Minden más, ami azon kívül esik a politikai térben, az hazug, manipulatív, álságos és ártó szándékú.

A honi ellenzék retorikájában nem új keletű az a szemlélet, hogy minden, amit a jobboldali kormány kezdeményez, elvégez, végrehajt, az rossz és korrupt, akárhogy is.

Ennél is mélyebben gyökereztették azt a gondolatot, hogy a konzervatív oldal kommunikációja, a hozzá bármilyen módon kapcsolható médiumok is csak a látszatát tartják fent annak, hogy valójában képzett és jó szakemberek, önálló gondolatokkal bíró, kreatív újságírók: minden, amit csinálnak az egyetlen központi boszorkánykonyhából, kézivezérelt ócskaság. A jobboldalon nincsen igazi humor, kreativitás, objektív szemlélet és vita: így mindenki, aki csak a küszöbét átlépi egy magát konzervatívnak valló médiumnak, azonnal „összerogánózódik”, minden szakmaiságát kidobhatja a kukába, és minden szó, amit a száján kiejt, hiteltelen. Valami ilyesmi él az ellenzéki érzelmek fejekben, a másik oldal pedig felszegett homlokkal veszi tudomásul a démosz ítéletét.

Az ellenzéki térfél az elmúlt bő évtizedben e tekintetben is sokat változott. Egyrészt óriási átalakuláson ment át a kommunikáció világa: míg apáink sorban álltak reggel a friss napilapokért, hogy megismerjék belülről az elmúlt huszonnégy óra történéseit, és ismerték név szerint az újságírókat is, akik írták, mára szinte minden létező felületen, ami a világhálón elérhető, szünet nélkül ömlenek ránk az információk. Ebben az óriási kavalkádban pedig nem csak a józan ítélőképességünket teszik próbára – a közösségi médiumok a hírek és tartalmak közötti szabad szelektálás lehetőségét is elvették tőlünk, így tulajdonképpen annak a tartalomgyártónak a világképét erőltetik az átlagos hírfogyasztóra, aki többet fizet érte vagy ügyesebben bánik a hirdetési felületekkel. Néhány évtizeddel ezelőtt még voltak olyan médiaszemélyiségek, akik politikai hovatartozástól függetlenül és azon felülemelkedve vívtak ki maguknak szakmai rangot, mára viszont egyetlen homogén masszává olvadtak egybe a tartalomkészítők, akiket politikai színezet alapján, nem pedig a valós produktum és hozzáértés mentén szelektálunk. Így viszont a belbecs jóformán lényegtelené válik, legyen az bármilyen magasröptű és igényes vagy kukába való. Nem ez a mérce.

Magyar Péter ezt a szemléletet meglövelve döbbenetes torzítást végzett a rendszeren. Másképp nem is lehetett volna, hiszen a manipuláció és megtévesztés mélyen a személyiségében gyökerezik, ami tisztán látható volt közéleti megfogásának első percétől.

Tulajdonképpen csak rá kellett ülnie arra az erőtlen hullámra, amit az elmúlt tíz évben haláltusáját vívó gyurcsányi ellenzék gerjesztett, s azt felkorbácsolva szörfözget rajta azóta is, nulla produktum nélkül.

Így eshet meg, hogy a 2010 óta sok száz milliárd forinttal beinjekciózott, a Covid viharát is becsülettel és magas szakmai színvonalon kiálló egészségügyi rendszert balkáni színvonalra züllesztette a közbeszédben egyetlen hímért szorongatva. Hiszen az ő univerzumában az általa adományként felajánlott fertőtlenítőszer és vécépapír-gurigák érdemi változásként könyvelhetők el, az a valami, szemben a vidéki és a budapesti kórházak szemmel látható és nagyszabású kórházfelújításaival, a beszerzési és ellátási rendszerek nagyszabású és jól működő?

átszervezésével, a gépparkok megújításával, az új technológiák sok-sok milliárdot és szakmai munkát igénylő lekötésével, az orvosi és szakápolói bérek soha nem látott emelésével és a várólisták szisztematikus csökkentésével szemben. Követői szemében ez mind csupán porhintés és propaganda, az viszont, hogy évtizedes múlttal és munkával bíró kórházigazgatókat kérdez fel agresszív stílusban, hogy hol a szappan, bátor és elrejtő, megsemmisítő tett.

Azt természetesen nem veszi számításba, milyen, jóformán helyrehozhatatlan károkat okoz a betegellátásban az egészségügyi rendszer működőképessége iránt érzett társadalmi bizalom megrecsésítésével úgy, hogy valós, szakmai alternatíva az általa felnagyított problémákra nincsen. Egyetlen cél lebeg a szemében: a hatalom megragadása.

Ugyanígy jár el a magyar palettán működő médiumokkal szemben is, akik nem igazán felelnek meg annak a kritériumrendszernek, amit velük szemben támaszt. Csakhogy ebbe a bugyorba már nem csak a jobboldali médiumok nem kerülhetnek be, a legtöbb ellenzéki orgánus sem ugorja meg Magyar Péter lévét. Minden propaganda és kézzelvezérelt, hovatovább hazugság, ami nem az ő saját univerzumának tégláit építgeti. Mit számítanak tények és szemmel látható, kézzel fogható igazságok: őt nem hozhatja kínos helyzetbe senki, ezt a jogot kizárólag magának vindikálja. A körülötte nyüzsgők pedig hű csatlósai ebben, s nemcsak hűek, agresszívak is:

aki kritikát fogalmaz meg nagy és erős vezérükkel szemben, azt eltiprással fenyegetik.

Érdemes csak egyszer végigpörgetni jobboldali tartalmak kommentjeit a világhálón: a benne dolgozókat munkanélküliséggel, ellehetlenítéssel és kirekesztéssel fenyegetik a legkülönfélébb variációkban, ahogy teszi ezt maga Magyar Péter is. Ez lenne az általa vizionált demokratikus és szabad jövő? Ijesztő!

Mindezt alátámasztandó a végére hagytam a Köztér esetét 6363-mal, azaz Gegével, aki zenész (?), és a vele készült interjút letiltotta (vagyis szerette volna), arra hivatkozva, hogy behúzták a csőbe, átpolitizálták a beszélgetést, és ő „ezerszer inkább lenne nő, mint egy fidelitások kis talpnyaló”, utalva ezzel Kurucz Danira, aki a szervezetnek korábban elnöke volt és, aki az ominózus videóban beszélgetett vele. Gege elbizonytalanodását pedig minden bizonnyal a mősorba való meghívás óta eltelt hónapokban a közösségi médiában és online felületeken, kamuprofilokkal, cikkekkel és posztokkal zajló médiahadjárat okozta, ami a Köztér jobboldaliságát bizonyítandó, szakmai minőségét próbálta degradálni. Az új orgánus tehát még létre sem jött, de már sz...r is, legalábbis az elmúlt évtizedben erre szakosodott ellenzéki propaganda ebbe a centrifugába próbálja terelgetni. Elegáns!

Itt tartunk most, és őszintén reménykedem abban, hogy azok, akiknek a figyelméért és gondolataiért megy a harc, előbb vagy utóbb átlátnak ezen a szítán. Merthogy ebben az univerzumban, amiben most már Magyar Péter is nyakig úszik és alakít, nincs semmi, aminek a valósághoz csak távoli köze is lenne. Sokat tett érte! Ugyanakkor önmaga közéleti sírját is ássa, mert a valóságot hajlítani és alakítani tartósan nem lehet. Előbb vagy utóbb láttatja önmagát!

Ambrus-Jobbágyi Zsófia - www.magyarnezet.hu

DR. DRÁBIK JÁNOS
100 ÉVVEL TRIANON UTÁN
DVD

A trianoni gyalázaatról tabumentesen

„Egy film amelyet minden
magyarnak látnia kell”

Ajánló
